

Espertina e Esperpenta Bruxas pasteleiras

Andrea García Martínez

Ilustraciones de Beatriz Castro

CUMIO

A colección Meigas segue crescendo para acoller historias novas. Unha colección sobre bruxas, con moitas aventuras que nos mergullarán en novos universos nos que crecer desde a lectura.

SINOPSIS:

Cando o reloxo marca as dez en Barbaloira, ninguén sae das súas casas. É a hora na que Espertina e Esperpenta, as bruxas da vila, comezan a súa xornada. Aínda que a súa aparencia poida asustar, non son precisamente famosas polos seus conxuros, senón polo delicioso biscoito de cenorias rancias que elaboran. Porén, un día todo cambia: Esperpenta desaparece misteriosamente, deixando unicamente unha nota incomprensible e a toda a veciñanza intrigada.

Os nenos Seara e Lelo embárcanse nunha aventura chea de enigmas, maxia e ata acaban visitando ao mesmo Apalpador para que os axude a atopala.

Libro recomendado para nenas e nenos a partir de 7 anos e que se están iniciando na lectura.

Dividido en capítulos para facilitar a lectura.

AUTORA: Andrea García Martínez
ILUSTRADORA: Beatriz Castro
ISBN: 978-84-8289-699-1 Castelán
978-84-8289-700-4 Galego

PUBLICACIÓN: outubro 2024
FORMATO: Tapa dura
MEDIDAS: 15 x 21 cm
PÁXINAS: 84
IDADE ORIENTATIVA: >7
COLECCIÓN: Minicumio/Meigas
PREZO CON IVE: 14,95 €

44

É o sexto na daban pensar, se por algo as colaban con esa pelis seus conxuros (se que podían converterse nun saço con pensaci). Sían famosas polo biscoito de cenoria rancia que Esperpenta preparaba con aguiño todas as noites.

Cada día cedo, Espertina recibía con alegría a sentir de todas as aldeas da redonda que se achegaba a probar o exquisito manjar que elaboraba vila trúa. Contaban en que lon que a vila daba catro voltas e media á aldea, e que ríngote marchaba con un anaco de biscoito.

45

A casa do home por dentro era aínda máis arrefriada do que venecía desde fóra, tiña os muros de madeira e unha gran lareira ventosa a que queimaba os trocos de leña.

—Xa veí que andaba asíso liado —respondeu a bruxa á pregunta que lle fixera—, pero vezo prebica un pedacito de castañas para un conxuro máis importante.

O Apalpador, que así era como lle chamaban a veces, preguntou aburrido: Xa tiña o caso preparado para o 14 de decembro. Iba a catina neste día ao que trababa das montañas, e dáballe unha preza de castañas aos nenos e nenas que comen ben durante todo o ano.

—Non podes pedirme iso —lamentábase o avogado—: Este ano trabalo pouco coitete e teño as castañas trocadas para reposta.

De siglito, Lelo comenzo a bullestar os peiros do pastelazo. Seara o que tiña unha harrista de chocalloz derreirado, unha gema de manjar de cenoria fresca e una pizca de ovos moídos.